

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **C. K.**

skazanego za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 maja 2023 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 16 marca 2022 r., sygn. akt II AKa 527/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku
z dnia 7 września 2021 r., sygn. akt III K 72/20,

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić wniosek;
- 2) obciążyć skazanego **C. K.** kosztami postępowania wznowieniowego, w tym uiszczoną przez niego opłatą oraz wydatkami w kwocie 20 zł, którą zasądzić od niego na rzecz Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 września 2021 r. , sygn.. akt III K 72/20, Sąd Okręgowy w Rybniku uznał **C. K.** za winnego tego, że: w okresie od 17 czerwca 2019 r. do dnia 12 września 2019 r. w **Ż.** , jako prokurent Spółki z o.o. **J.** z siedzibą w **Ż.** i jej udziałowiec, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczył sobie powierzoną Spółce z o.o. **J.** rzecz ruchomą w postaci samochodu marki **B.** serii [...], nr VIN [...], nr rej. [...], rok produkcji [...] o wartości

pomiędzy 161.700,00 a 180.100,00 złotych brutto - którą B. Sp. z o.o. z siedzibą w W. powierzył J. Sp. z o.o. na podstawie umowy z dnia [...] o przyjęciu długu oraz przelewie praw i obowiązków o nr [...], czym działał na szkodę B. Sp. z o.o. z siedzibą w W., to jest za winnego czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Sąd Apelacyjny w Katowicach rozpoznał ją w dniu 16 marca 2022 r. Wydany w tym dniu wyrokiem w sprawie II A Ka 527/21 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Obrońca C. K. wniósł na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a w zw. z art. 542 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. o:

1. wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rybniku, III Wydział Karny z dnia 7 września 2021 roku (sygn. akt: III K 72/20) utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach, II Wydział Karny z dnia 16 marca 2022 roku (sygn. akt: II AKa 527/21);

2. uchylenie przedmiotowych wyroków i uniewinnienie oskarżonego C. K. od stawianych mu zarzutów, wobec tego, iż nowe fakty dowody, nieznane Sądowi I oraz II instancji - jednoznacznie wskazują na to, że w/w orzeczenia są oczywiście niesłuszne;

3. ewentualnie uchylenie w/w wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rybniku;

4. wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego C. K. wyrokiem Sądu Okręgowego w Rybniku (utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach) w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, do chwili prawomocnego rozpoznania niniejszego wniosku;

5. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z umowy użyczenia samochodu z dnia XXX roku zawartej pomiędzy J. Sp. z o.o. z siedzibą w Ż.

reprezentowaną przez skazanego C. K. ze świadkiem K. S., na okoliczność treści umowy dotyczącej pojazdu marki B. nr rej. [...] ze świadkiem K. S., braku posiadania przedmiotowego pojazdu przez skazanego C. K. w okresie od 17 czerwca 2019 roku do dnia 12 września 2019 roku, a w konsekwencji braku władztwa i możliwości dysponowania przedmiotowym pojazdem i dokonania jego zwrotu na rzecz leasingodawcy, obowiązku świadka K. S. jako użytkującego przedmiotowy pojazd do terminowego regulowania rat wobec B. Sp. z o.o. oraz zwrotu pojazdu na wezwanie leasingodawcy w przypadku zaległości w spłacie comiesięcznych opłat leasingowych.

W odpowiedzi na wniosek prokurator wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Brak jest warunków do stwierdzenia zaistnienia wskazanej przez autora wniosku podstawy do wznowienia postępowania, określonej w art. 540 § 1 pkt 2 lit.a k.p.k. Zgłoszony we wniosku dowód w postaci umowy użyczenia pojazdu marki B. nr rej. [...], którą skazany jako reprezentant Sp. z o.o. J. z/s w Ż. miał 5 lutego 2019 r, zawrzeć z K. S. nie stanowi "nowego dowodu", ani "nowego faktu" w rozumieniu przywołanej przez autora wniosku regulacji.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2022 r., V Ko 94/22: *„Samo zgłoszenie nowych faktów i dowodów nie oznacza, że sąd rozpoznający wniosek automatycznie zobligowany jest do wznowienia postępowania. Owe nowe fakty i dowody, podlegają ocenie tego sądu, dokonywanej - co należy z całą mocą wyeksponować - w ścisłym powiązaniu z materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie, w toku jej rozpoznania przez sąd pierwszej i drugiej instancji. Nadto - co też godne podkreślenia - w postępowaniu o wznowienie ciężar dowodu spoczywa na tym, kto wnosi o wznowienie postępowania. Ta błędność, którą te nowe fakty lub dowody przedstawione we wniosku muszą wykazywać powinna też przejawiać się w*

wysokim prawdopodobieństwie wydania orzeczenia zasadniczo odmiennej treści aniżeli to będące przedmiotem wniosku o wznowienie postępowania.”

Mając powyższe na uwadze podkreślić należy, że wprawdzie załączona do wniosku o wznowienie umowa użyczenia samochodu z dnia 9 lutego 2019 r. nie była przedmiotem postępowania dowodowego, ale analiza przedmiotowej sprawy przekonuje, że przeprowadzenie tego dowodu nie doprowadziłoby do zmiany dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, a w konsekwencji do zmiany wydanego wyroku.

W uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej odmowy wiarygodności wyjaśnień oskarżonego znalazło się stwierdzenie, że brak dowodów na to, aby spółka J. zwolniła się z obowiązku zapłaty rat leasingowych oraz zwrotu pojazdu. Z kolei z części uzasadnienia dotyczącej zeznań świadka K. S. wynika, że Sąd dał mu wiarę, iż świadek jeździł tym samochodem. Korzystać z niego miały także inne osoby. Niemniej jednak świadek ten zeznał, że „nie przypomina sobie aby otrzymał od C. do użytkowania samochód z poleceniem spłaty rat leasingowych” (k.270 v akt III KK 72/20). Z przedłożonej wraz z wnioskiem umowy mającej postać kserokopii na której widnieje nieczytelny podpis (rzekomo) K. S. i parafki tego podpisu wynika, że samochód został przekazany temuż K. S. w użytkowanie w zamian za zapłatę rat leasingowych. Potwierdza to fakt korzystania z samochodu przez K. S., ale zauważyć należy, że zawarta umowa nie stanowiła jednak cesji umowy zawartej przez spółkę J. i B. Tym samym z punktu widzenia relacji pomiędzy spółką J. a leasingodawcą, przedłożona umowa nie zwalniała z obowiązków dotyczących zapłaty rat leasingowych oraz zwrotu pojazdu.

Z perspektywy znamion przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. kluczowe znaczenie miało jednak ustalenie, że C. K. miał świadomość tego, że raty leasingowe nie są płacone, a mimo tego unikał zwrotu pojazdu dając tym samym wyraz traktowania tego pojazdu jak swojej własności. Nawet jeśli z zawartej między spółką J. i K. S. umowy wynikało, że to K. S. ma wydać pojazd na żądanie spółki B. (§ 6 umowy), to zapis ten nie zwalniał skazanego z jego tożsamego obowiązku jako prezesa spółki J. O tym, że miał on fizyczną możliwość jego zwrotu świadczą dokonane w sprawie ustalenia, przede wszystkim okoliczność, że w ciągu godziny od przeszukania na posesji był on w stanie dostarczyć ten pojazd do M. w Ż. Jego zamiar został

ustalony również na podstawie złożonych w postępowaniu przed Sądem I instancji wyjaśnień, w których nie powoływał się na brak możliwości zwrotu pojazdu, a na okoliczności, które w konfrontacji z innymi dowodami okazały się nieprawdziwe.

Dobitnym potwierdzeniem braku znaczenia przeprowadzenia dowodu z przedłożonej umowy dla wydanego w sprawie wyroku jest natomiast stanowisko Sądu II instancji. W uzasadnieniu wyroku Sąd ten odniósł się do podanej przez oskarżonego informacji, że samochód użytkuje K. S.. Sąd potwierdził wówczas, że nie była to okoliczność uniemożliwiająca zwrot pojazdu, o czym świadczy fakt jego szybkiego zwrotu po przeszukaniu posesji. Tym samym w badanej sprawie Sąd II instancji odniósł się do okoliczności, która miałaby zostać ustalona na podstawie przedłożonej umowy i stwierdził, że nie podważa ona prawidłowości dokonanej oceny dowodów prowadzącej do ustaleń w przedmiocie zamiaru skazanego. Przeprowadzenie dowodu na okoliczność, która wcześniej została ustalona na podstawie wyjaśnień oskarżonego, nie może być uznane za nowy dowód, z którego przeprowadzeniem wiąże się wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia o zasadniczo odmiennej treści.

Mając powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.